

har været medvirkende ved Dannelsen af hans Overbevisning eventuelt som en Reaktion imod, at hans Afgørelse i Sagen skulde faa Udseende heraf. Dette er af selvfølgelig Betydning for Enedommere, og i højere Instansers Afgørelse vil det hyppigt være Tilfældet, at Dommere i den kritiske Alder deltager. Det er derhos hyppigt, at den Art Sager er tvivlsomme, og herefter vel ogsaa, at de afgøres med en ringe Overvægt af Stemmer.

Bestyrelsen mener altsaa, at Reformen i Tilfælde, der kan blive praktiske, vilde lade ubeskyttede betydningsfulde Hensyn af samme Art som de Hensyn, der — efter hvad der er Enighed om — i første Række søges beskyttede ved Grundlovens Regel. I øvrigt skal man til de under Diskussionen i Ugeskriftet fremhævede Betragtninger alene føje, at det fra svensk Lovgivning hentede Bevis for, at der for Dommere kan sættes samme Aldersgrænse som for hele den store Embedsklasse i øvrigt, synes uden Betydning i det foreliggende Spørgsmaal, idet der hersker fuldstændig Enighed herom. Den eneste Divergens formenes at være, hvorvidt det følger af den danske Grundlovs positive Regel eller af de Hensyn, der har fundet Udtryk i denne, at Afskedigelse paa Grund af Alder for den heromhandlede faatallige Klasses Vedkommende maa ske uden Tab af Indtægter — ikke som et „Pensionsprivilegium“, men som en Virkning af Bestræbelserne for at skabe de *ydre* Vilkaar for den uafhængige Opfattelse, som er Dommerkaldets Grundlag og Forudsætning.

Bestyrelsen finder endnu at burde henlede Opmærksomheden paa det besynderlige i, at Dommerne, som hidtil har haft en faktisk Fordel ved enten at blive afskediget uden Tab af Lønning eller ikke at skulle søge Afsked efter Tjenestemandslovens § 53, ved Indførelse af en Aldersgrænse, hvis Uafhængighed af Regeringens konkrete Skøn maa billiges, vilde gaa over til at være stillet under ringere Vilkaar end *alle* andre civile Embedsmænd, idet selv den mest usvækkede Dommer ikke som disse vil have nogen som helst Adgang til at fortsætte efter sit 70de Aar, et Forhold, der synes saa meget urimeligere, som neppe nogen anden Stand har en saa høj Udnævnelssalder og som Følge heraf en saa lav Pensionsanciennitet.

Da Grundlovens § 71 giver Hjemmel for Regeringen til at afskedige en Dommer, naar han har naaet 70 Aars Alderen, uden Tab af Indtægter, opnaas ved Forslagets Gennemførelse kun en økonomisk Besparelse af forholdsvis ringe Betydning, hvorved tilføjes, at Udgifterne ved Reformen øges, hvis dens Gennemførelse, som vel rimeligt er, har til Forudsætning, at Bestemmelsen i Tjenestemandslovens § 55 benyttes i videst muligt Omfang for det store Antal sent udnævnte Dommeres Vedkommende.*)

P. B. V.

Hattensen.

Til Justitsministeriet.

*) Se endvidere Bilag 5.